

Klaksvíksgenta í fjareystri

Tann 27 ára gamla Dora Askham úr Klaksvík, hevur tað spennandi og krevjandi arbeiðið, at boðað evangelið í fjareystri.

Saman við einum evangeliseringsbólki hjá tvorkirkjuliga missiónsfelagsskapinum YWAM hevur hon seinasta árið verið í m. a. India, Thailandi, Sri Lanka, Singapore og Indonesia. Hesi ungfolkini úr ymsum londum, hava sett eitt ár av til at bera boðskapin til fólk í fjareystri

Dora hevur virkað innan YWAM í tvey ár. Hon hevur verið heima á jolum og hevur fyríbils avgjørt at vera ferðandi trúboðari eitt ár afturat. Sosialurin hevur havt eitt prát við Doru um arbeiði hennara.

Hvat fær eina unga gentu úr Klaksvík at fara út í Fjareystur at virka sum trúboðari?

— All trúgvandi hava fingið eitt kall, eina uppgávu, annaðhvørt tey eru heima ella uttanlands. Kristnilivið er ikki eitt privatliv; eg veit eg havi fingið eina ábyrgd yvirfyri mínum næsta, spurningurin er bara, hvør er mín næsti.

Sum trúgvandi havi eg givið mitt liv til Gud, og sum trúgvandi eiga vit øll at spyrja Gud: «Hvat vilt tú við mínum livi». Men hetta er ein vandamikil spurningur ella bøn at biðja. Gud svarar bønunum, og tú «risikerar», at hann biður teg fara til eitt annað land at boða evangelið.

Tað er einki «spesielt» í mínum kalli (uppgávu). Øll hava fingið eitt kall til at virka millum tey menniskju, tey liva ímillum. Einasti munurin er, at eg eri í fremmandum landi.

Drongurin fekk eina traktat á hansara egna máli í hendurnar og setti seg at «granska» hana

Her prædikar Dora gjøgnum tolk í eini meinigheit á oynni Borkeo

Tá ið tú nú hevur tikið avgerð um at tú skalt fara út sum trúboðari, hvat gert tú so, hvussu byrjar tú?

— Tað fyrsta eg gjørði var at fara á bibliuskúla í Noreg, innan Youth With a Mission, YWAM. Aftaná skúlan arbeiðið eg í tvey ár í Noregi, og fekk soleiðis nógva vita um ymiskar missiónir og ymisk lond, og hetta setti rættiliga gongd á. Spurningurin var bara alla tíðina, hvar eg skuldi fara. Skuldi eg fara til Fjareystur, og hvussu við máltrupulleikunum?

Eg avgjórði tí at fara yvir til Ongland á mál-skúla í triggjar mánaðar, og her kom eg í samband við ein felagsskap í Singapore, ið nevnist FEET TEAM (Fjareysturs Evangeliserings Team). Eg sókti og slapp inn, og áðrenn eg visti av, var eg longu farin.

Bangin

Ikki kann sigast annað, enn at eg var bangin, tí eg visti jú ikki reiðiliga, hvussu hetta kom at vera. Og spurningurin um ein kann gera nakað til nyttu í øllum hesum ruðuleikanum var afturvandandi. Kann Gud nú brúka meg

til nakað, og er hann nú trúfastur, ein spurningur, sum ofta kemur fram, sjálvt um ein er trúgvandi.

Í februar 1987 kom eg so til Singapore. Hetta var eitt fimm mánaðar evangeliseringsprogram. Og av tí, at hetta einast eru fimm mánaðar, er tað serliga væl eignað til ungfolk. Hugsar tú um at fara út í evangeliseringsarbeiði, men ert noydd til at binda teg til t.d. fimm ár, ja, so heldur tú teg kanska aftur. Men tá tað einans eru nakrir mánaðir kanst tú royna um hetta er nakað fyrri teg, læra at kenna aðrar mentanir og onnur lond o.s.fr.

Drama

— Í nógvum londum skilja tey ikki enskt, og tí verður

fyrsta tíðin í Singapore nýtt til at læra drama. T.v.s. at vit vóru á einum sokallaðum dramaskeiði. Kropsmálið skilja vit jú øll, annaðhvørt tú ert úr Føroyum ella India.

Hvadar for tú aftan á dramaskeiðið?

— Saman við seks øðrum ungfolkum, sum vóru úr hvør sinum landi, fóru vit til Thailand, Norður India, Indonesia og yvir til Australia.

Fýra børn spæla á gøtuni í Bangkok

